

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2015. ΣΤ' ΛΟΥΚΑ

Μαρκιανού και Μαρτύρου των νοταρίων μαρτύρων. Ταβιθάς ην θανούσαν
ανέστησεν ο απόστολος Πέτρος.

έτος 8^{ον} Τεύχος 360

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΟΣ

Ο δαιμονισμός, όπως παρουσιάζεται στην Καινή Διαθήκη, είναι μία κατάσταση κατά την οποία ο άνθρωπος χάνει τον έλεγχο της προσωπικότητάς του και γίνεται ανδράποδο του Σατανά. Κινείται, δρα και υπάρχει σαν υποχείριο του Σατανά. Μια χαρακτηριστική περικοπή, στην οποία μπορούμε να μελετήσουμε το φαινόμενο του δαιμονισμού, είναι ο δαιμονισμένος στην χώρα των Γαδαρηνών ή Γεργεσηνών (Λκ. 8,26-39 · Ματθ.8,28-34 · Μαρκ. 5,1-20).

Ο δαιμονισμένος αυτός ρούχα δεν φορούσε. Ήταν δεμένος με αλυσίδες, τις οποίες έσπαζε συνεχώς και κανένας δεν μπορούσε να τον δαμάσει. Κατοικούσε μέσα στα μνήματα και στα όρη και κραύγαζε συνεχώς, κατακόπτοντας τον εαυτό του με λίθους. Τα δαιμόνια είχαν καταλάβει όλη την προσωπικότητα του ανθρώπου. Τον ρώτησε ο Χριστός πως τον λένε και απάντησε λεγεώνα. Δηλαδή πλήθος δαιμονίων είμαστε. Τα δαιμόνια μιλούσαν μέσω της προσωπικότητάς του.

Εκτός από τον άνθρωπο, δαιμονίσθηκαν μετά την απελευθέρωσή του από τα δαιμόνια, και τα γουρούνια. 2.000 γουρούνια όπως μας αποκαλύπτει ο ευαγγελιστής Μάρκος (5,13) δαιμονίσθηκαν και υπό την επήρεια των δαιμόνων πνιγήκανε. Συνεπώς δαιμονίζονται και τα ζώα.

Αλλά εκτός από τον εμφανή και εντυπωσιακό εξωτερικό δαιμονισμό έχουμε και τον αφανή, αλλά πολύ χειρότερο και καταστρεπτικώτερο, εσωτερικό δαιμονισμό. Τον δαιμονισμό που ο άνθρωπος, ενώ φαίνεται πολιτισμένος και ευγενικός και ήσυχος, εν τούτοις δεν θέλει να έχει καμία σχέση με το Θεό και ζει μέσα στην ποικίλη αμαρτία. Όταν υποδουλωθεί κανείς από την ποικίλη αμαρτία, πάλι χάνει τον έλεγχο της προσωπικότητάς του, άγεται και φέρεται από τα πάθη του και οδεύει προς την καταστροφή και εξαθλίωση.

Τέτοιο δαιμονισμό είχε ολόκληρη η πόλη των Γαδαρηνών. Αν και η Παλαιά Διαθήκη απαγόρευε στους Ιουδαίους να τρώνε και συνεπώς να τρέφουν χοίρους, αυτοί δεν το τηρούσαν και ζούσανε κόντρα στο θέλημα

του Θεού. Γι' αυτό ενώ είδαν τη δύναμη του Χριστού και την απελευθέρωση του συμπολίτη τους, εντούτοις παρακάλεσαν τον Χριστό, ίσως γιατί φοβόταν τη δύναμή του δεν τον κυνήγησαν και δεν του φέρθηκαν βιαίως, να φύγει από την περιοχή τους. Ήθελαν να συνεχίσουν την παράνομη δουλειά τους χωρίς να ελέγχονται ή να έχουν συνέπειες. Και έτσι προτίμησαν τα γουρούνια παρά το Χριστό.

Συμβαίνει δηλαδή με τον δαιμονισμό ότι συμβαίνει και με τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος. Άλλα είναι εξωτερικά, εμφανή και εντυπωσιακά, όπως το να ανασταίνεις νεκρούς, να θεραπεύεις νόσους, να προφητεύεις, να τιμωρείς· και άλλα είναι εσωτερικά και αφανή, πλην όμως ουσιώδη και πρωτεύοντα και σπουδαιότατα για τη σωτηρία μας, όπως το να έχεις αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθωσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια, όπως μας λέγει ο Παύλος στην προς Γαλάτας επιστολή του (5,22).

Συνεπώς ο δαιμονισμός διακρίνεται σε εξωτερικό και εσωτερικό. Ο εξωτερικός φανερώνει πόσο φοβερό είναι το φαινόμενο του δαιμονισμού, αλλά ο εσωτερικός είναι ο χειρότερος, διότι σε καταστρέφει στα μαλακά. Ο εσωτερικός αυτός δαιμονισμός είναι αυτό που λέμε αμαρτία.

Οι πρώτοι δαιμονισμένοι ήταν οι πρωτόπλαστοι, ο Αδάμ και η Εύα. Προτίμησαν την παρέα του διαβόλου από την παρέα του Θεού. Κόψανε τις σχέσεις με το Θεό και αποκτήσανε σχέσεις με τον διάβολο. Για ν' αποφύγουν την κυριαρχία και την καθοδήγηση του Θεού, γίνανε υπόδουλοι και υποταχτήκανε στον διάβολο.

Μετά τους πρωτοπλάστους έχουμε τον δαιμονισμό του Κάιν. Ένα δαιμονισμό πολύ καμουφλαρισμένο και κρυφό. Ένα δαιμονισμό με ένδυμα θεοσέβειας. Προσφέρει θυσία στο Θεό, γιατί έτσι τον πιέζει το θρησκευτικό του ένστικτο, πλην όμως από τυχαία γεωργικά προϊόντα. Δεν αγαπά το Θεό εξ όλης της ψυχής και της καρδίας του, όπως ο αδερφός του ο Άβελ, ο οποίος προσφέρει θυσία τα πιο παχιά και καλύτερα ζώα του. Κι όταν βλέπει ότι ο Θεός δεν δέχεται τη καμουφλαρισμένη και δαιμονική θυσία του, τότε -αντί να διορθωθεί- εκείνος σκοτώνει τον αδερφό του, για να μη υπάρχει σημείο συγκρίσεως και αντιπαραβολής της ουσιαστικής και σωστής θυσίας του αδερφού του με την τυπική και ψεύτικη θυσία του. Έτσι φανερώνεται ο δαιμονισμός του και πέφτουν τα καμουφλάζ του. Σε μας ο φόνος του αδερφού του φαίνεται ότι είναι το φοβερό. Κι όμως το φοβερό αρχίζει από την ψεύτικη θυσία του, η οποία οφείλεται στη φιλαυτία του και τον φιλοτομαρισμό του.

Ο Ησαΰ ήταν ένας δαιμονισμένος. Έφθασε στο κατάντημα να πουλήσει τα πρωτοτόκια του και μάλιστα τα πνευματικά, δηλαδή να είναι ο συνεχιστής της ευλογίας, που δόθηκε στο παππού του Αβραάμ και τον πατέρα του τον Ισαάκ, να ευλογηθεί μέσα απ' αυτούς ολόκληρη η ανθρωπότητα, για ένα πιάτο φακή.

Ο Ιούδας ήταν ένας δαιμονισμένος. Ο άγιος Χρυσόστομος θεωρεί τον φιλάργυρο άτομο δαιμονισμένο, που ελαύνεται από τους δαίμονες σε μύρια όσα κακά για να θεραπεύσει το πάθος του. Σε ληστείες, σε φόνους, σε συκοφαντίες, σε μηχανορραφίες και σε άλλα πολλά. Δεν ορρωδεί να πουλήσει ακόμη και τον Χριστό, τον διδάσκαλο και σωτήρα του, για τριάκοντα αργύρια. Ενώ άκουσε ο Ιούδας τον Χριστό να λέγει «ου δύνασθε Θεώ δουλεύειν και μαμωνά (=το χρήμα) (Ματθ. 6,24)», εν τούτοις δεν πρόσεξε και θυσίασε το αποστολικό του αξίωμα, τα χαρίσματα που πήρε από το Θεό, την ψυχή του και την αιώνια ζωή, χάριν του δαίμονος της φιλαργυρίας. Εγώ, λέγει ο άγιος Χρυσόστομος, θα προτιμούσα να συζώ με μύριους εξωτερικά δαιμονισμένους ανθρώπους παρά μ' ένα φιλάργυρο.

Στην κατήχηση, που γίνεται πριν τη βάπτισή, στον Δ' αφορκισμό ο ιερέυς εμφυσά στον κατηχούμενο και εύχεται τρεις φορές «εξέλασον απ' αυτού παν πονηρόν και ακάθαρτον πνεύμα κεκρυμμένον και εμφωλεύον αυτού τη καρδία» και επεξηγεί πιο κάτω τι πνεύμα εννοεί. «Πνεύμα πλάνης, πνεύμα πονηρίας, πνεύμα ειδωλολατρείας και πάσης πλεονεξίας...». Θεωρεί την πλεονεξία, όπως και η Γραφή, ως ειδωλολατρεία και δαιμονισμό. Ας προσέξουμε και την σχετική ερωταπόκριση που γίνεται στην κατήχηση προ της βαπτίσεως. «Αποττάση τω Σατανά; Και πάσι τοις έργοις αυτού; Και πάση τη λατρεία αυτού; Και πάση τη πομπή αυτού; -Αποτάσσομαι. Συντάσση τω Χριστώ; - Συντάσσομαι». Θεωρείται δηλαδή ο άνθρωπος πριν βαπτισθεί ως ευρισκόμενος εις την επλήρεια του δαίμονα, αν και δεν έχει εξωτερικά συμπτώματα που να μας τρομάζουν. Να λοιπόν τι σημαίνει εσωτερικός δαιμονισμός.

Όταν ο διάβολος πείραξε το Χριστό στην έρημο, τότε ανάμεσα στ' άλλα του ζήτησε να τον προσκυνήσει, με αντάλλαγμα να του δώσει όλα τα βασίλεια της γης. Και ο Χριστός αντέδρασε απότομα και αυστηρά· «ύπαγε οπίσω μου σατανά· γέγραπται γαρ Κύριον τον Θεόν σου προσκυνήσεις και αυτώ μόνω λατρεύσεις». Ουσιαστικά ο διάβολος με τα όσα του είπε ζητούσε από το Χριστό να δαιμονισθεί (!).

Το ίδιο πράγμα ζητούσε και ο μαθητής του Πέτρος, όταν τον εμπόδιζε να πορευθεί στα Ιεροσόλυμα για να σταυρωθεί. Και τότε ο Χριστός μίλησε απότομα και είπε την ίδια φράση· «ύπαγε οπίσω μου σατανά· σκάνδαλόν μου ει· ότι ου φρονείς τα του Θεού, αλλά τα των ανθρώπων» (Ματθ.16,23).

Πόσο χειρότερη είναι η αμαρτία από τον απλό δαιμονισμό φαίνεται και στη συμβουλή που έδωσε ο Χριστός στους Ο' αποστόλους «όταν υπέστρεψαν μετά χαράς λέγοντες· Κύριε και τα δαιμόνια υποτάσσεται ημίν εν τω ονόματί σου». Τότε ο Χριστός τους είπε· «Πλην εν τούτω μη χαίρετε. Χαίρετε δε ότι τα ονόματα υμών εγράφη εν τοις ουρανοίς». Δηλαδή και το να βγάζεις τα δαιμόνια από ένα δαιμονισμένο εξωτερικά,

μεγαλύτερο είναι να λυτρώνεις τον εαυτό σου και τους άλλους από την αμαρτία. Ο εξωτερικός δαιμονισμός δεν μας απομακρύνει οπωσδήποτε από την βασιλεία του Θεού όπως η αμαρτία. Οι δαιμονισμένοι λυπούνται γι' αυτά που κάνουν όταν συνέλθουν. Οι αμαρτωλοί όμως ούτε που το αισθάνονται, εκτός και τους φωτίσει ο Θεός και μετανοήσουν.

Ας προσέξουμε τον εσωτερικό δαιμονισμό και ας τον τρέμουμε περισσότερο από τον εξωτερικό. Ας προστρέχουμε με σπουδή στην εξομολόγηση παρά στους εξορκισμούς.

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Αγία Ταβιθά

«Αυτή ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν, ὧν ἐποίει». Ἐτσι πλέκει το εγκώμιο της Αγίας Ταβιθά ο ευαγγελιστής Λουκάς. Η λέξη Ταβιθά είναι συριακή και ερμηνεύεται Δορκάς (ζαρκάδι). Το όνομα αυτό έφερε ή ευσεβέστατη αυτή και φιλόανθρωπη χριστιανή, που κατοικούσε στην Ιόππη.

Από τις Πράξεις των Αποστόλων (θ' 36-40) πληροφορούμαστε ότι η Δορκάς, ήταν εξειδικευμένη υφάντρια που κατασκεύαζε χιτώνες και μιάτια, τα όποια πωλούσε και από τα έσοδα συντηρούσε φτωχούς, χήρες και ορφανά. Όταν ο απόστολος Πέτρος, στα πλαίσια της διάδοσης του Ευαγγελίου, έφτασε στη Λύδδα της Παλαιστίνης, συνέβη ν' ασθενήσει η Δορκάς και να πεθάνει. Και ενώ είχαν ετοιμαστεί όλα για την κηδεία της, έγινε γνωστό ότι ο Πέτρος ήταν στη Λύδδα. Τότε δύο απεσταλμένοι, παρακάλεσαν τον Πέτρο να έλθει στην Ιόππη. Όταν έφτασε, τον ανέβασαν στο υπερώο, όπου ήταν νεκρή η Δορκάς. Συγκινημένος ο Πέτρος, χωρίς να πει τίποτα, έβγαλε όλους έξω, γονάτισε και προσευχήθηκε θερμά. Έπειτα είπε: «Ταβιθά ἀνάστηθι». Και πράγματι η νεκρή αναστήθηκε! Αυτό χαροποίησε αφάνταστα τους παρευρισκόμενους, και το γεγονός διαδόθηκε σ' όλη την Ιόππη με αποτέλεσμα να πιστέψουν πολλοί στον Χριστό.

Από τότε η Ταβιθά έζησε αρκετά χρόνια, γεμάτα αγαθά έργα και ελεημοσύνες. Ο θάνατος τη βρήκε σε βαθιά γεράματα. Και έτσι η φιλάγαθη αυτή γυναίκα, έφυγε ειρηνικά και με αγαλλίαση διότι την αξίωσε ο Θεός να περάσει τη ζωή της ωφέλιμα γεμάτη πνευματικούς καρπούς.